

TOLOSA

Ai de l'ònga aimat lei glèisas de Tolosa. La vila, coma bèstia espelhandrada au caladat nos demòstra, per cada pas, la frechalha de sei carrieras, abandonada au poidier de miegjorn ; e nos creiriam pas romieus d'una altra realitat, estranha, estrangiera e tan nòstra amb aquò que la carn, a Tolosa, crèi d'aver recobrat son reiaume morganatic ? Parlar de Tolosa es s'esntrevar d'un mistèri –es una ciutat mòrta, mil còps mòrta, mai es subretot , detràs aquesta mòrt que s'estaloira, frèja coma una sèrp, lo galis d'un escapolon d'autrei ciutats qu'aparèis, vilas coma lei sèt coronas de Tròia, dessaupudas e subrepasadas qu'en de ròdols ideaus lei jaças s'encrancan e si duerbe la perspectiva que leis unifica.